

inheemsche goden, die door Padmasambhava tot het Boeddhisme bekeerd zou zijn. Omdat hij niet zoo onvriendelijk tegen den Magiër optrad, is hij tot opperste der Vijf Koningen aangesteld. Een van deze is eigenlijk een Koningin, de geduchte Lhamo, ook wel als Rimate aangeropen. Van haar wordt verhaald, dat zij gehuwd was met den koning der Doed-po's, booze demonen. De godin had bij dat huwelijk de gelofte gedaan, dat zij trachten zou, haar gemaal te bekeeren en van zijn booze praktijken af te brengen, door hem tot Boeddhist te maken. Toonde hij zich echter onwillig, dan zou zij hem en zijn geheele ras uitroeien. De koning bleek echter niet voor verbetering vatbaar en om haar gelofte te houden doodde zij haar eigen zoon, die de oogappel van zijn vader was, omdat deze hoopte, dat hij hem behulpzaam zou zijn, het Boeddhisme met wortel en tak uit te roeien. „Gedurende een tijdelijke afwezigheid van den koning” zoo vertelt Schlagintweit, aan wiens *Buddhism in Thibet* ik het verhaal ontleen, „bracht de godin haar plan ten uitvoer; levend vilde zij haar zoon, dronk zijn bloed uit zijn schedel en at zelfs van zijn vleesch. Toen verliet zij het paleis en vertrok naar haar tehuis in het Noorden, de huid van haar zoon als zadel gebruikend op het beste paard van den koning. Toen deze terug keerde en zag, wat er gebeurd was, greep hij een boog en schoot met een vreeselijke vervloeking een vergiftigen pijl op zijn gruwelijke vrouw af. De pijl trof het paard in den rug, waar hij bleef steken, maar de koningin, de kracht der vervloeking te niet doende, trok het doodelijke wapen uit de wonde en uitte deze woorden: „Moge de wonde van mijn paard een oog worden, groot genoeg om de vier en twintig gebieden te overzien en moge ik zelf het ras van dezen slechten koning uitroeien!” Daarop zette zij haar reis naar het Noorden voort, in groote haast Indië, Thibet, Mongolië en een deel van China doortrekkend, tot zij zich op den berg Oikhan in Oost Siberie neerliet.” Ik heb dit gruwelijk verhaal aangehaald, om mijn lezers een denkbeeld te geven, hoe de mentaliteit der Thibetanen was, toen het Boeddhisme bij hen begon door te dringen. Waar die zoo wreed en bloeddorstig was, is het niet te verwonderen, dat de nieuwe leer zich vreemde transformaties moest laten welgevalen. Lha-mo wordt trouwens nog altijd zoo niet vereerd, dan toch gevreesd. Waddell noemt haar de boosaardigste en geduchtste aller demonen. Zij laat de ziekte-duivels los en haar naam wordt slechts zelden en dan nog met ingehouden adem en onder den titel van „Groote Koningin” gefluisterd.

De beide figuren links en rechts van Choi-Chong zijn ook Vorsten, maar behooren tot een groep, die de Vier Koningen genoemd wordt. Deze huizen op de vier zijden van den berg Meru of Sumeru, die naar Boeddhistische opvatting het middelpunt der wereld vormt. In Thibet worden zij vaak op de vier muren van tempels en kloosters geschilderd, in China ziet men hen vaak in een voorzaal bij den ingang van tempels. Die in den rechterhoek,